

Revolution calling you!

There's a revolution calling!

Revolution calling!

Gotta make a change!

Gotta push, gotta push it on through!

Revolution calling Queensrÿche

‘Weet je zeker dat het zo gebeurd zou kunnen zijn, dat zij op die manier onder de radar konden opereren?’ Vroeg Jansen met grote ogen van verbazing aan hem

‘Ja dat kan niet anders’, antwoorde hij direct terug, waarna hij zijn collega met een ernstig gezicht aankeek.

‘Aan achteraf praten hebben wij nu niks, ze hebben ons voor paal gezet’, zei hun superieur opeens tegen hen met een ernstige ondertoon in zijn stem. Hij was even stil, kon het wel begrijpen waarom zijn superieur dit tegen hen zei. Hij wist ook wel waarvoor, de bak ellende die hierop zou volgen in de diverse opinie programma’s op tv en de artikelen die hierover in de kranten zouden worden geschreven met erin verwerkt de scherpe analyses van menig academisch deskundige die eigenlijk helemaal geen eens het recht had om zich als deskundige te bestempelen, zouden niet van de lucht zijn.

Niets was erger dan wijsneuzerige analyses te moeten aanhoren van mensen die nog nooit met maar een kleine teen in de modder hadden gestaan.

Hij schudde even met zijn hoofd, kon het niet bevatten wat er de afgelopen uren allemaal was gebeurd. Kansloos dat waren ze. Vier vrouwen, hebben hen zo een dergelijke klap toegediend, dat dit niet zonder gevolgen kan blijven voor deze en gene die hier werkte. Misschien zou hij ook de gevolgen hiervan aan den lijve ondervinden.

‘Godverdomme, Charles, dit zal zeker gevolgen voor ons hebben, en niet in het allerminst voor mijzelf’, zei zijn superieur met een bedenkelijk gezicht. Zwijgend keek hij ze alle aanwezigen in de ruimte met een ernstig gezicht aan.

Ja hij wist het, er zouden koppen gaan rollen. Dat was een ding wat zeker was. Als er niet binnen een mum van tijd aan reputatieschade beperking werd gedaan, dan was dat een feit waaronder ook hijzelf niet meer kon uitkomen.

‘Chef, er wordt al gesproken over twintig doden en dertig gewonden’, nadat Jansen dit had gezegd keek hij hun directe chef met grote ogen van verbijstering aan. Hij kon het van zijn gezicht aflezen, ook Jansen kon het maar niet bevatten dat ze hier zo overheen hadden gekeken; de vrouwen van die mannelijke leden van die cel niet zo serieus hadden genomen. “Meelopers”, zo werden ze bestempeld op het moment dat de eerste analyses werden gemaakt over de cel waartoe ze behoorde.

‘Waar?’

‘Bij dat café’, zei Jansen direct terug.

‘Bij dat café alleen al?’

Jansen knikte alleen maar met een ernstige blik op zijn gezicht terug.

En terwijl Jansen de directie chef van de afdeling inlichtingen aankeek, bedacht hij zich wat er al zo mis was gegaan dat het allemaal zover had kunnen komen. Misschien, dacht hij gelijk. Waren wij te veel afhankelijk van AI en wat die allemaal in een bulk aan data binnensleepte. Was er iets mis met dat AI-programma, een ontwerpfoutje dat er al was, of er is binnengeslopen, niet goed getraind of wat dan ook met dat kunstmatige leven dat wij hebben losgelaten op de virtuele levens van de bevolking van dit land. Stilletjes zuchtte hij even. Inlichtingen verzamelen en uitsorteren, analyses maken, mensenwerk, dacht hij alleen maar.

‘Wat denk je dat die quasi deskundigen zullen zeggen straks als de eerste opinie programma’s op tv worden uitgezonden’, zei hun chef meer dan bezorgd over zijn eigen positie binnen de AIVD.

‘Legt eraan wie ze uitnodigen’, zei hij gelijk terug tegen zijn chef.

‘Jij hebt makkelijk praten, Charles, jouw hoofd legt niet op het hakblok, de mijne, wel!’, zei zijn chef gelijk kwaad terug. Pislank keek zijn chef hen nu beide aan. ‘Maar ik kan je een ding zeggen...’, zei hij met enige vorm van dreiging in zijn stem. ‘Als ik val, dan glijden er meerdere met mij uit, want ik glijd hiervoor niet alleen uit over deze bananenschil!’

Jansen keek hem alleen maar geschrokken aan. De man die nog langer dan hijzelf en zijn chef werkzaam was als analist op deze afdeling, wist overduidelijk niet wat hij hoorde, had er kennelijk nooit rekening mee gehouden dat een dergelijk scenario als deze ooit op zijn pad zou komen.

In al die jaren dat hij er werkte wist hij haast niets over zijn collega, ieder had zo zijn ding, en zijn ding hield iedereen ook geheim voor een ander. Privé was privé en wat nog niet bekend was bij de organisatie die zoveel mogelijk wilde weten van alles en iedereen die ze als een potentieel gevaar zagen voor de samenleving, bleef daarom ook privé.

Praten over je privé besognes deed je gewoon niet omdat deze besognes jou misschien wel in de problemen konden brengen. Dat was het nadeel als je hier werkte, je werd ten allen tijden gewantrouwd en gezien als een potentiële verrader die voor een paar centen zijn of haar vaderlandliefde liet varen voor meer luxe, of andere voordelen dan dat hij of zij nu al genoot.

Politie, leger, inlichtingendiensten het waren sectoren waarbij iedereen, iedereen ten allentijden bleef wantrouwen, want je wist maar nooit. En er plots mee stoppen, over stappen naar het burgerbedrijfsleven, zelfs die stap, werd gewantrouwd en met

argusogen bekeken. Nee, eenmaal in deze sector werkzaam altijd werkzaam om maar zo min mogelijk argwaan op te wekken bij een ander.

‘Veertig doden en bijna net zoveel gewonden’ Schreeuwde Jansen opeens.

Wakker geschrokken hierdoor, schreeuwde hij gelijk ontzet: ‘Waar’

‘Bij het stadion’

‘De arena?’

‘Ja waar anders!’ Snauwde zijn chef hem gelijk terug.

‘Tering zeg’

‘En dat is het voorlopige aantal, het kan volgens het journaal van de publieke omroep nog oplopen tot veel meer’

‘Godverdomme’, zei zijn chef gelijk hoofdschuddend van ellende. ‘Charles’, zei hij gelijk. ‘Bel alles en iedereen af en vraag hoe het zit met het doden en gewonden aantal bij die andere twee plekken waar die wijven hebben toegeslagen.

Hij knikte alleen maar naar zijn chef en greep gelijk naar zijn telefoon.

‘Ja met mij’, zei hij gehaast nadat hij het nummer had ingedrukt dat hij moest hebben.

‘Hoeveel doden en gewonden zijn er gevallen bij de aanslagen op het concertgebouw en centraal station Amsterdam?’

‘Concertgebouw...’, even was het stil aan de andere kant van de lijn. ‘Eh...negentig doden en voorlopig evenzoveel gewonden, de ambulances kunnen het niet meer aan. We hebben de hulp ingeroepen van het leger om de gewonden te vervoeren’, zei de stem diep in shock hierover tegen hem terug.

Gelijk draaide hij zijn gezicht naar zijn chef. Hij moest even slikken, haalde even heel goed diep adem en gaf de getallen met een fluisterstem door aan zijn chef.

‘Ben je er nog?’ Vroeg de stem aan de andere kant van de lijn.

‘Ja’ zei hij gelijk. ‘En bij Amsterdam centraal?’ Vroeg hij heel zakelijk alsof dit belletje voor deze feiten gewoon een routineklus was die bij het werk van hem hoorde.

‘Honderd’

‘Honderd wat?’

‘Doden’ zei de stem aan de andere kant van de lijn. Op de achtergrond hoorde hij een andere stem gelijk fluisterend zeggen: Honderdtien doden en negentig gewonden tot nu toe’

Wederom moest hij even slikken voordat hij zijn hoofd weer naar zijn chef draaide.

‘En wat zei hij, Charles?’ Vroeg zijn chef gelijk aan hem.

‘Honderdtien doden en negentig gewonden bij Centraal’, zei hij gelijk zo zakelijk mogelijk tegen hem.

‘Godverdomme’, schreeuwde zijn chef gelijk. Aan zijn gezicht kon hij opmaken dat zijn baas een voorlopige rekensom zat te maken. Voordat zijn chef de kille getallen hardop kon zeggen zei hij gelijk net zo zakelijk: ‘Tweehonderd zestig doden en tweehonderdvijftig doden tot nu toe als ik het goed heb opgesteld’

Zijn chef zei er niets op terug en beende de ruimte uit.

‘Wat denk je?’ Vroeg Jansen opeens aan hem.

Hij keek hem alleen maar aan. Hij zag die blik van bezorgdheid op het gezicht staan van de aan de dienst zijnde hondstrouwe ambtenaar die in navolging van zijn vader nu haast hetzelfde werk deed als een van zijn opvoeders zelf. Met als enig verschil, dat zijn vader zich merendeels in het veld fysiek anders voordeed dan dat hij daadwerkelijke was voor de toen nog onder de naam hetende Binnenlandse veiligheidsdienst.

‘Of Mulder echt niet alleen zal uitglijden over deze dodelijke bananenschil, bedoel je dat?’

Jansen zei er niets op terug keek hem alleen maar zwijgend aan en knikte op het laatst alleen maar met zijn hoofd. Hij zuchtte even. Want hierop een goed antwoord opgeven dat kon hij niet. Voor hem kwam die uitspraak van hem ook als een duveltje uit een doosje dat omhoog kwam zetten met een cadeau die eigenlijk niemand wilde hebben. Hij haalde op het laatst alleen maar zijn schouders op en zei heel zakelijk: ‘Het gaat vandaag een latertje worden’

Jansen knikte alleen maar zwijgzaam terug en zei voor de rest helemaal niets tegen hem. Of zijn collega een vrouw of kinderen had, dat wist hij in al die jaren dat hij nu met hem op dit kantoortje zat, nog steeds niet. Op zijn vader na wist hij eigenlijk niks van hem. Op persoonlijk vlak werd er met elkaar ook niets uitgewisseld, een beleefdheidspraatje over het weer, dat was alles. Voor de rest van de tijd ging het alleen maar over het werk, en dan alleen maar hetgeen dat hij nuttig vond om met zijn collega te delen voor de rest was het heel simpel, alleen maar delen wat nodig was, meer ook niet. Zelfs voor elkaar hadden zij geheimen ook al werkte ze deels samen aan dezelfde zaak. Andersom vertelde hij ook niets over zijn privéleven. En wat viel er eigenlijk te vertellen? Bedacht hij zich. Zijn leven was niet zo spannend. Uitgaan deed hij niet, vrienden had hij niet omwille zijn werk, want als hij vriendschappen zou aangaan buiten zijn werk om dan werden deze sowieso bij wetenschap ervan stuk voor stuk van top tot teen gescreend, en dat lot wilde hij hen besparen; want je wist maar nooit welk besluit er uit zo’n screening zou rollen. Datzelfde gelde voor degene die hij uit pure lust en liefde in zijn hart zou willen sluiten, vandaar dat hij eventuele liefdesrelaties uit voorzorg liet varen. Want zelfs de eventuele partners en diens kinderen van al zijn collega’s die hier werkte, werden professioneel gezien als potentiële gevaren voor de staat die misschien wel te veel wisten van iets wat zij eigenlijk niet behoorden te weten. Vandaar dat hij buiten zijn werk om ook leefde als een kluizenaar; eenzaam, maar wel zo veilig en correct als

je van jouw medemens hield. De stilte en de bijkomende eenzaamheid was buiten zijn werk om zijn grootste vriend. Dit zo bedenkende kon hij stellen dat hij in navolging tot zijn collega Jansen, een hondstrouwe ambtenaar was die voor de dienst alles over had voor de veiligheid van zijn land.

‘Moet je eens die Muis eens horen’

‘Wilbert Muis bedoel je?’

‘Ja wie anders dan die populist die nog steeds in de tweede kamer zit!’ Snauwde Jansen hem ineens toe ***‘Zelfmoordterroristen hebben vrij spel in een land waar de inlichtingen- en veiligheidsdiensten constant uitblinken in hun falen!’*** Vervolgde hij gelijk met een kwade ondertoon in zijn stem.

‘Gewoon laten lullen’

‘Jij bent een mooie, hij heeft wel een achterban van pakweg twee miljoen Nederlanders!’

Hier had Jansen een punt. Twee miljoen Nederlanders die op de sociale kanalen heel wat kabaal kunnen maken als zij er zin in hebben. En dat was naar zijn ervaring in dit soort gevallen altijd wel het geval; want bij aanslagen in het buitenland die bij doelgroep van de politicus aankwamen wisten zij al aardig kabaal te maken, een dergelijk kabaal zelfs, dat je haast ging denken dat hun eigenland was getroffen door die aanslag waarover zij kabaal maakte.

‘Ik loop straks wel wat sociale kanalen na om te kijken of het kabaal al zorgelijke vormen begint aan te nemen’, zei hij hierop gelijk terug tegen Jansen.

‘Is dat niet de taak van de NCTV’, zei Jansen gelijk.

‘De vierde inlichtingen- en veiligheidsdienst van het land, kom op zeg. Als ik op de info van die amateurs moet afgaan dan staan we weer op een verkeerd spoor te wachten op de juiste trein’, zei hij gelijk hierop smalend terug.

Als er wel een instantie was die hij persoonlijk niet vertrouwde, dan was het die wel, dat instituut dat hij een totaal onnodige vinding van Den Haag vond. De drie diensten die op dit gebied werkte vond hij meer dan genoeg. Persoonlijk vond hij dat er geen ruimte was voor nog zo’n dienst, en zeker niet voor een club van ambtenaren die op eigen houtje hadden besloten in het verleden om maar buiten het medeweten van de AIVD, MIVD en afdeling inlichtingen van politie om virtueel geheimagentje te spelen. ‘Nee dank je’, zei hij vervolgens net zo smalend erachteraan.

Gelijk wende hij zich naar zijn X account om te kijken wat er al zo werd geroepen door de volgelingen van de in zijn ogen populist des vaderlands die soms meer op had met de belangen van Israël en Amerika dan die van zijn eigen kiezers.

Hetgeen hij las stelde hem niet vrolijk, ook al kende hij de riedeltjes die hij zag wel uit zijn hoofd. Toch bleef het hem verbazen dat deze onvermoeid konden doorgaan, het als maar blijven doorzagen over het onderwerp buitenlanders. Bij hen was het al bekend uit welke hoek de aanslag kwam. Ongenuanceerd lieten ze dat ook op deze manier weten aan de buitenwereld. De sociale mediakanalen waren in feiten hun kanalen als er niet te streng werd gemodereerd op uitspraken en meningen. Maar ja, bedacht hij zich gelijk. Het waren allen mensen waar niet naar geluisterd werd. Ja door hem nu, en het merendeels door de NCTV, omdat die zich helemaal hadden gespecialiseerd in dit soort mensen die zij als een gevaar voor de samenleving zagen. Mensen die na lange hoe meer zouden radicaliseren tot dat de dag bij hen zou aanbreken dat zij een hele stad uit ongefundeerde woede ergens over zouden afbreken.

Dit waren degene die in een hoek werden getrapt, degene die werkzaam waren in banen die maar weinig opleverde, degene die moesten aanhoren dat je door hard werken veel verdiende. Hard werken dat deden ze, ongetwijfeld allemaal, maar hun loonstrook bleef tot in tegenstelling tot die manager aan de top, die dat allemaal zo mooi kon zeggen met een brede glimlach op zijn of haar gezicht, hetzelfde.

Hij probeerde er niet zo veel over na te denken over de doelgroep die hij nu aan het bespioneren was, wroeging krijgen over hetgeen je doet, is natuurlijk niet de juiste instelling om het werk dat hij deed naar behoren te blijven uitoefenen.

Hij noemde deze sociaalmedia gebruikers maar, schreeuwers naar wie geen enkele politicus zou luisteren, een onderklasse die het vuile werk deed en voor de rest maar zijn mond moest houden en daarbij hun handjes mocht dichtknijpen dat ze een sociaalmedia platform hadden waar zij hun onderbuikgevoelens konden uiten; zonder het zich maar te beseffen dat alles wat ze zeiden, toch wel werd opgeslagen en tussen de diverse diensten werd gedeeld om, als het nodig was; ze even middels een huisbezoek op hun plaats te zetten. Zo werd er afgerekend met mensen die zich in een te maatschappelijk lage positie verkeerde en zich toch wilde gelden met een mening die al dan niet hout sneed. Een huisbezoekje van twee geüniformeerde politieagenten, of gewoon in burger geklede mannen van zijn dienst of de MIVD, deden zo'n mond dan wel na een keer voor de deur staan voorgoed zwijgen. Dit gebeurde meestal in opdracht van directe meerdere of een

andere hoge pief die zich wilde laten gelden binnen de veiligheid en inlichtingen wereld.

‘Alleen maar dezelfde riedeltjes meer niet, moslims dit, moslims dat, je kent het wel’, zei hij op het laatst maar tegen zijn collega.

Jansen knikte alleen maar en greep naar zijn mobiel en drukte een nummer in waarna hij gelijk richting de deur van zijn kantoor en de ruimte heel zacht pratend verliet.

Geheimen, dacht hij. Niets anders dan geheimen en wederzijds wantrouwen.

Zich in stilte hullende kwam Jansen een paar minuten later weer terug. Geen woord repte hij over voor wie en waarom hij het kantoortje van hen beide was uitgelopen. Stoïcijns voor zich uitkijkende nam hij weer plaats achter zijn bureau.

Hij besloot voor zichzelf maar geen vragen erover aan hem te stellen. Hij zal wel zijn vrouw of vriendin hebben gebeld dat het wat later zal worden vandaag, bedacht hij gelijk. Misschien dat een andere collega van hem Jansen nu met argusogen zou gaan aankijken, maar hij niet, daar had hij geen zin in. Gefocust op alles wat er door de extra nieuwsuitzending van de publieke omroepen naar buiten werd gebracht volgde hij met argusogen. Ja hij wist dat er op iedere redactie van ieder actualiteitsprogramma er wel een contact van de dienst zat die als het echt nodig was het een en ander wat zij in het gebouw van de AIVD eigenlijk niet behoorde te weten toefluisterde.

De beelden van een stroom aan ambulances en legertrucks die de gewonden kwamen op pikken om naar de diverse ziekenhuizen en geïmproviseerde veldhospitalen te brengen kwamen echt wel binnen bij hem. Hij slikte even. Dat wij dit allemaal zo over het hoofd hadden kunnen zien. Dacht hij alleen maar.

‘Nog nieuws?’ Vroeg Jansen op een heel zakelijke toon aan hem

‘Nee’, zei hij gelijk op een net zo zakelijke toon tegen hem terug.

‘We moeten het gooien op bende geweld, ordinair bende geweld. Een uit de hand gelopen liquidatie actie van een of andere verzonnen drugsbende?’ Zei Jansen opeens uit het niets.

Hij keek Jansen nu alleen maar raar aan. ‘Ons straatje op die manier schoonvegen?’

Jansen knikte alleen maar beamend.

Hij zuchtte even diep. Hij wist dat dit erbij hoorde maar erg chique vond hij het allemaal niet. Maar dit was een betere optie dan opeens het te gooien op een gevalletje van huiselijk geweld zoals ze het jaren geleden op de tv in de diverse nieuwsuitzendingen hadden gedaan, om een aanslag van terroristische aart op de inzittende van een tram in Utrecht weg te praten omwille de naderende verkiezingen. Knulliger dan dat had hij het nog niet meegemaakt. Degene die het nieuws geloofde spinde het dan wel braaf rond op de diverse sociale mediakanalen, maar echt aanslaan deed deze verklaring niet bij de rechts georiënteerde meute op die sociale mediakanalen. Sterker nog, die voelde zich belazerd, in de zeik genomen zelfs. Iets waarin zij in latere fase ook gelijk in kregen, maar dat gelijk werd hen niet al te hardop gegund door de links politiek denkende medemens.

Hij keek Jansen alleen maar aan. ‘Hm’, zei hij alleen maar terwijl hij dacht aan de voordelen van deze uitleg dat eigenlijk alleen maar de bal die bij hun doel lag verschoof naar een andere instantie, zodat die de zure pruimen mochten eten en niet zij. Voor de dienst is dit wel de oplossing! Dacht hij gelijk zakelijk zonder enige vorm van wroeging. Een ander pluspunt van dit plan was, dat de shitstorm die de andere inlichtingendienst nu zou raken zijn directe chef de mogelijkheid gaf om zijn straatje zoveel mogelijk schoon te vegen, zodat er geen spootje van hun geblunder op dit gebied aan het grote publiek bekend zou worden.

‘Prima idee’, zei hij na een korte stilte terug tegen Jansen. ‘Laat ze daar maar bij de politie de lading aan zure appels in ontvangst nemen’ Hij lachte even flauwtjes naar Jansen. ‘Ik ga even een belletje plegen naar een redactie medewerker van het journaal, die zit altijd wel te wachten op een primeurtje’, zei hij gelijk erbij.

Gelijk toetste hij op de knop van zijn contact bij de NOS ‘Ja met mij, ik heb een nieuwtje voor over die ellende in Amsterdam, het is allemaal drugsbende gerelateerd’ Nadat hij dit met droge ogen had doorgegeven aan zijn informant die hij op afstand runde voor de dienst zei hij er gelijk bij: ‘Dit is voor honderdprocent zeker, die drugswereld wordt steeds meer roekelozener en gewelddadiger, echt joh, je wilt niet weten waar ze allemaal toe in staat zijn als wraakoefening voor een rip deal’ Na deze woorden hing hij op. En draaide gelijk zijn gezicht naar Jansen. ‘Operatie schoonmaak, is begonnen’, zei hij met enig trots in zijn stem.

‘Waar zouden die kerels van hen zijn gebleven?’

‘Geen idee’, zei hij gelijk terug tegen zijn collega. ‘Misschien ergens ondergedoken, wie zal het zeggen’, zei hij daarna met een ernstige blik op zijn gezicht.

Persoonlijk verwachte hij van hen vandaag geen ellende. Dat was iets wat een gevoel in hem zei. Maar helemaal zeker kon hij er niet van zijn, dat wist hij ook, maar toch iets in hem bleef zeggen, dat ze van die mannen vandaag geen last zullen hebben.

‘Toch raar hè’ zei Jansen ineens met een ernstige blik op zijn gezicht. ‘En wij maar denken dat het een clubje van vrijgevochten complotdenkers was, maar wat nu blijkt dus een clubje van deels nog steeds keiharde nietsontziende jihadisten.

Hij haalde zijn schouders op. Wilde Jansen de indruk geven dat het hem even niet zoveel kon schelen, maar dat was maar schijn. Hij baalde als een stekker, was er echt ziek van dat vier vrouwen dit hadden kunnen aanrichten op een manier zoals een

zelfmoord terrorist van IS ook te werk zou gaan. ‘Tja ze kunnen goed toneelspelen’, zei hij heel zakelijk tegen zijn collega terug.

‘Dat kan je wel stellen we zijn er als een de eerste de beste stel amateurs ingetrapt in die kanalen van die wappies waar ze zaten’

Hij knikte alleen maar naar Jansen, wist dat hij hierin gelijk had, met al hun ervaring die zij hadden, zijn ze gewoon in de luren gelegd door ze. Jihadisten van naar zijn mening IS die zo buiten het oog van de moslimterroristen radar konden blijven. Hoe verzin je het! Dacht hij alleen maar. Het besef dat ze nog niet zo slim waren om via een TOR router het web op te gaan deed hen alle acht snel traceren, want er werden uitspraken gedaan door hen die gelijk aandachtwaardig waren om bij hem en zijn collega op de radar te komen.

‘Ik dacht eerst’, zei Jansen tegen hem. ‘Dat wij voorgoed van dat jihadisten gezeik af waren, omdat het werd afgeschaald en de focus steeds meer kwam te leggen op extreemrechtse complotdenkers en nu dus dit’ Jansen zuchtte even. ‘Gaan wij weer’, hij er vervolgens cynisch bij.

Aan zijn gezicht kon hij gewoon zien dat hij van het idee al beroerd werd. Hoe vaak had hij het al meegemaakt met Jansen dat hij bijna zat te kokhalzen van ellende als hij weer es een executie van dichtbij zag. Drie keer naar zo’n executie keek hijzelf om voor zichzelf goed te kunnen zien of het slachtoffer of de beul of een van de omstanders toevalligerwijs geen vanuit Nederland vertrokken uitreiziger was. Hijzelf kon er wel tegen. Het deed hem niets meer, ja hij rookte hierdoor meer dan voorheen in het rookhok maar sliep nog even rustig als ervoor. Het was voor hem gewoon werk dat soort beelden te bekijken en te bestuderen. Gevoelloos, dat was hij erdoor geworden maar misschien was hij dat onbewust al door de jaren heen geworden door zijn werk voor deze dienst. En als hij er even goed over nadacht dan kon dat wel kloppen ook, want voor dit werk moest je wel zoveel mogelijk je gevoel uitschakelen. Met dit werk was je gevoelsleven een sta in de weg.

‘Tja’, zei hij gelijk. ‘Het afschalen was uiteindelijk niet het goede idee’, zei hij gelijk zakelijk erbij. Hij keek Jansen even heel serieus aan. ‘Dat ga je ervan krijgen als jij je helemaal gaat richten op een door een NCTV-huppelkutje geschreven boekje over rechtsextremistische complotdenkers...’ Zwijgend keek hij Jansen alleen maar aan. ‘Nooit wedden op een paard, dat blijkt nu maar weer...’, zei hij er heel zakelijk bij. Jansen knikte alleen maar en richtte zijn hoofd weer naar het scherm.

Hij zuchtte even op het moment dat hij hoorde dat het aantal doden weer was gestegen, tientallen waren erbij gekomen, tientallen lijkenkisten konden er weer worden bijgemaakt. Vooral blijven luisteren naar zo'n NCTV-huppelkutje! Dacht hij kwaad.

‘Denk je dat ze het zullen slikken?’ Vroeg Jansen gelijk nadat hij het nieuwsprogramma van de publieke omroepen de aangeleverde desinformatie publiekelijk als waarheid.

Presenteerde.

‘Ik denk het wel’, zei hij koeltjes terug terwijl hij een slok van zijn koffie nam. ‘Hele volksstammen trapt er toch ook in toen er bekend werd gemaakt dat de aanslag op die tram in Utrecht toch te herleiden was naar huiselijk geweld en dat daarom voor de gehele provincie Utrecht code rood was uitgeroepen en iedereen moest binnenblijven totdat de dader van die aanslag was opgepakt’

Jansen knikte alleen maar zwijgzaam instemmend op hetgeen hij net zei. Hij vond het nog steeds een Godswonder dat het volk zoveel bullshit slikte. Een volk zo dom als deze verdiend in eerste instantie ook niet om de waarheid te weten, omdat die waarheid hen te rauw op het dak kan vallen. Dacht hij gelijk. Ja die dag van toen stond hem nog helemaal bij. Die mensen die random werden afgeknald in die tram. De opdracht die ze kregen om de naar buiten gebrachte desinformatie meer cachet te geven. Zo moest deze daad van huiselijk geweld worden uitgelegd in de trend dat de dader een relatie had met het negentienjarige slachtoffer van die aanslag. En dat deze jonge vrouw hem had bedrogen door meerdere malen seks te hebben gehad met de andere dodelijke slachtoffers van deze daad. Deze uitleg was door hem zo uitgewerkt om bij de eventuele dood van de dader publiekelijk naar buiten te brengen. Immers het motief huiselijk geweld was door hen al naar de diverse nieuwsprogramma’s op de commerciële en de publieke omroepen gelekt.

Alles om de verkiezingen die niet lang daarna zouden volgen een goed vervolg te geven waarmee eenieder die er belang bij had, tevreden kon zijn. Alleen de dader werd niet doodgeschoten tot zijn ergernis en niet lang daarna was het motief toch nog te herleiden naar terrorisme, een daad die werd ondersteund door het virtuele kalifaat van IS die een paar uur na de aanslag een poster naar buiten bracht waarin dit statement stond te lezen. Hij vervloekte nog steeds degene die dit gelijk naar buiten bracht om het wereldkundig te maken door de poster te publiceren op het toenmalige Twitter. Een grotere aanval op zijn verzonnen des info bestond er niet, bedacht hij zich, nu hij het weer helemaal voor de geest zag die dag dat het gebeurde in Utrecht.

‘Mulder zal opgelucht zijn nu het op tv is gezegd’, zei Jansen heel koeltjes.

Hij draaide zijn gezicht naar hem toe en knikte beamend naar hem terug. Dat denk ik ook, dacht hij alleen maar.

‘Hey moet je dit es lezen’, riep Jansen opeens geschrokken naar hem.

Gelijk draaide hij zijn hoofd naar zijn collega. ‘Wat?’ Vroeg hij gelijk geschrokken. In zijn hoofd zag hij hetzelfde alweer gebeuren als jaren geleden bij die aanslag in die tram.

‘Een ooggetuige van de aanslag heeft gelekt op de sociale media dat een van die vrouwen die de aanslag op Amsterdam Centraal pleegde Takbir Allahu Akbar riep voordat zij zichzelf opblies’

Verbijsterd keek hij Jansen aan. In zijn gedachte zag hij al hoe zijn desinformatie nu naar totale onzin werd getrokken als dit werd opgepikt door de pers. Hij kreeg spontaan last van hartkloppingen, even leek het wel of hij geen adem meer kreeg. Stilgevallen en totaal in paniek geraakt keek hij Jansen alleen maar aan.

‘Pardon’, zei hij nog deels in ongeloof hierover verkerende. ‘Een getuige ervan, die niet is overleden aan die aanslag, niet in het ziekenhuis ligt met ernstige verwondingen, zegt dit gewoon maar even. Mijn God zeg!’

Jansen knikte zwijgzaam

‘Weet je zeker dat het een overlevende is?’

Jansen haalde alleen maar zijn schouders op als teken dat hij dit niet wist.

‘Bagatelliseren die hap, gelijk bagatelliseren, alles voor het landsbelang!’ Schreeuwde hij gelijk terug naar Jansen.

Jansen knikte alleen maar zwijgzaam naar hem terug. Gelijk tikte hij wat op het toetsenbord. ‘Zo dat is geregeld’, zei hij gelijk. ‘Laat nu het algoritme maar zijn werk doen’, zei hij meer dan tevreden.

‘Wat heb je dan geschreven?’

‘Racist’, zei hij gelijk.

Hij keek hem even raar aan. ‘En verder’

‘Dat dit desinformatie is, dat hij er nooit bij geweest kan zijn omdat de meeste die er waren nu dood zijn of in het ziekenhuis zijn beland’

‘Oké’

‘En als het goed is, zullen als die door mij betaalde nepaccounts van een of ander bedrijf dit nu re tweeten zodat deze bewering gelijk als fake nieuws wordt bestempeld’, zei Jansen met een meer dan tevreden onderton in zijn stem.

‘Mooi’, zei hij hierop alleen maar.

Een gevaar bezweren daar ging het om, zeker als dat gevaar tegen de belangen van het land, of tegen de belangen van zijn dienst indruiste. Of dat gevaar nu de gerechtvaardigde waarheid was of niet. Je moest dat gevaar gelijk kaltstellen! Had die klootzak gelijk een sociaalmedia en spreekverbod opgelegd, dacht hij alleen maar kwaad hierom zijnde.

Mulder zal bij het horen van dit nieuws wel een hartaanval hebben gehad', zei hij tegen Jansen.

'Wie weet', zei Jansen allen maar koeltjes terug. 'Maar ik heb geen zin om met Mulder over deze dodelijke bananenschil uit te glijden', zei Jansen daarna gelijk heel resoluut. 'Jij toch ook niet, neem ik aan!' Zei Jansen er vervolgens heel zakelijk bij.

Nee daar had hij zeker geen zin in. Het was zijn baas zijn pakje aan, niet de zijne. Ze werden van dat hele jihadistisme gedoe online afgehaald door Mulder en niet andersom. Hem treft geen blaam, hij volgde alleen maar zonder ook maar een enkele vraag te stellen aan zijn meerdere, de opdracht op. Vragen stel je nu eenmaal niet aan je meerdere, zeker niet als dat niet tot je taakbeschrijving hoort. Hij maakte gevaren analyses, meer ook niet. En of dat gevaar nu uit de hoek van de compleet complotgestoorden kwam die daarbij nog es rechts van politieke signatuur waren of niet, dat maakte hem niet uit. Hij was een ambtelijke robot die braaf alles deed, zonder ook maar een weerwoord erop te geven.

'Godverdomme!' Zei Jansen opeens geschrokken.

'Wat is er?' Vroeg hij gelijk geschrokken.

'De pers heeft het opgepikt'

'Dat van die overlevende'

'Ja', verzuchtte Jansen. 'Telegraaf, AD, Parool, allen maken er melding van op hun live blog'

'Ook dat nog!' Verzuchtte hij terug naar Jansen. In zijn hoofd probeerde hij gelijk een ander scenario te bedenken, het scenario van een verwarde vrouw die is geronseld door een meedogenloze drugsbende. Misschien zou dat scenario aanslaan bij het volk. Een drugsbende die een verslaafde verwarde vrouw zo ver krijgt dat ze dit heeft gedaan.

'Shit', zei hij daarna geschrokken tegen Jansen. 'Dat ik hier niet eerder aan heb gedacht. Het scenario verwarde vrouw die in opdracht van een drugsbende toeslaat.

'Hè', zei Jansen gelijk terwijl hij hem heel raar aankeek. De blik in de ogen van zijn collega leek het wel uit te schreeuwen, dat hij gek was geworden.

‘Met een verward persoon kom je overal mee weg’, zei hij gelijk tegen Jansen. Weet je nog die Erasmusbrug steker, helemaal gek gemaakt door jihad filmpjes van IS maar toch zo gek als een deur’

‘Jansen’ knikte.

‘Met dat excuus zij wij toch ook weggekomen’ Zwijgend keek hij alleen maar zijn collega aan. ‘Drommen van mensen denken nog steeds dat de Erasmusbrug steker gewoon verward was in plaats van een jihadist met een los schroefje in zijn hersens’

‘Die mevrouw had helemaal geen jihadistische antecedenten’, zei hij door de telefoon, terwijl hij even knipoogde naar Jansen die zeer geïnteresseerd zat mee te luisteren. ‘Nee joh, ze had alleen maar antecedenten met opnames in diverse psychiatrische instellingen voor haar psychische problemen en ja je weet hoe dat gaat met ze, verslavingsgevoelig, in contact komen met de verkeerde, met als eindresultaat dit. Maar dit mag ik je eigenlijk niet zeggen maar oké, het is wel de waarheid, dus dit vult hetgeen jullie al aan het volk vertelde mooi aan’, zei hij zonder blikken en blozen met een heel zakelijke ondertoon in zijn stem.

Niet lang daarna hing hij op. Stilletjes lachte hij even in zijn vuistje. Die gelooft ook alles maar klakkeloos.

Hij zuchtte even opgelucht. Met deze aanvullende desinformatie, bleef het door hem verzonnen motief toch in stand. Een prima motief om de bal te verschuiven naar andere instanties dan die van hem. Mulder mocht hem wel dankbaar zijn. Misschien was hij dat ook wel, ook al liet hij het dan niet merken aan hen. Zolang hij niet zou uitglijden, zouden hun dat eventueel ook niet.

‘Moeten we de redacties van de diverse kranten ook nog wat geven, zodat die ook weer tevreden zijn?’ Vroeg Jansen aan hem.

Hij knikte gelijk terug. ‘Daar heb ik al aan gedacht’ zei hij gelijk. ‘We manipuleren gewoon wat telegram berichten van hun, gesprekken naar ons voordeel en dat sturen wij door naar de diverse redacties van de landelijke dagbladen’

Jansen lachte alleen maar. Aan zijn gezicht kon hij zien dat hij dit een prima plan vond. Bij gebeurtenissen als deze realiseerde hij bij zichzelf dat hij werkte voor een heel machtig orgaan, dat met list en bedrog als het moet alles naar hun hand kon zetten. Nimmer was er naar zijn mening een machtiger orgaan geweest als deze waarvoor hij werkte.

Macht, vroeger moest hij er niets van hebben, maar nu hij ermee in aanraking kwam, vond hij het heerlijk om een ambtelijke functie te bekleden die hem een en al macht gaf om het gehele Nederlandse volk een waarheid voor te kauwen die totaal niet de waarheid was. Zeker in deze situatie nu hun eigenbaantje na deze aanslagen op de tocht is komen te staan. De waarheid was nu iets dat hij niet kon gebruiken. Ja voor hemzelf, maar daar hield ook alles mee op. Hetgeen nu was gebeurd moest maar een wijs leermoment zijn, een keiharde les waarvan de tol heel hoog was.

‘Nou de rechterpolitieke flank van Nederland slikt het nog steeds niet’, zei Jansen heel zakelijk terwijl hij naar het scherm van zijn laptop tuurde.

Hij keek hem alleen maar zwijgzaam aan. Het boeide hem eigenlijk niet zoveel of die politieke flank dit nu pikte of niet. Het was en bleef de massa waar toch merendeels niet naar geluisterd werd. De massa die je afdeed door het simpele zinnetje: ach, het zijn hun maar.

Zolang ze maar niet de macht in hun handen hadden, aan de politieke knoppen draaide, dan konden zij niet zoveel kwaad naar zijn mening. En mocht dan wel gebeuren dan zorg je ervoor dat de ambtenaren hen zo gaan tegenwerken op de ministeries dat het zootje onverhoopt toch klapt, omdat ze niet hebben kunnen waarmaken wat ze eenmaal wilde bereiken. Want ook die macht hadden ze als dienst met al hun contacten op de diverse ministeries.

‘Laat ze’, zei hij op het laatst maar. ‘Wie neemt die schreeuwers nu serieus, niemand toch!’ Hij moest hierna er zelf om lachen, om die woede van ze, die machteloze woede die ze hadden om het feit, de wetenschap die zij bezaten op dit gebied, dat ze toch nooit echt werden gehoord. Niets was mooier vond hij nu dan zich te bedenken welk machteloosgevoel dat voor ze meebracht.

En met dit in het hoofd zocht hij naar de meest geschikte screenshots van berichten die de aanslagpleger van het centraal station, die ergens in de immens grote database te vinden was over haar.

Kijk es aan dacht hij nadat hij een aantal screenshots had doorgenomen van haar geschreven berichten. Revolutie, mevrouw wilde een revolutie, dat in combinatie met hetgeen ik heb verzonnen kan ik daar wel wat moois van brouwen als ik deze bewerk middels AI.

Een drugsbende die de regering wil omgooien. Dacht hij gelijk lachend. Hij wist dat het zover nooit zou komen als het er in het echt op kwam, immers Nederland was geen Zuid-Amerika. Maar toch, in dit geval was een dergelijk bijkomend motief wel heel erg welkom. Even twijfelde hij. Immers een dergelijke bewerkte uitspraak kon in het ergste geval vragen doen oprijzen waarom dit niet bij hen was opgevallen. Wel doen of niet doen? Vroeg hij zich in gedachte af. Wat is wijsheid? Dat was de vraag waarmee hij nu worstelde. Bij het verschuiven van een bal moest alles kloppend zijn om die bal wel goed te kunnen verleggen. En aangezien de autonomen werden gezien als een serieuze bedreiging van dit land. Zou dit wat hij nu had bekokstoofd het beste passen bij de

inlichtingendienst van de politie, aangezien zij opsporing en aanhoudingsbevoegd waren. Het woord revolutie zelf al was voldoende om de politie het mandaat te geven om dit te onderzoeken en desgewenst mensen ervoor aan te houden. En naar zijn zelfverzonnen scenario, hadden zij hierin flink gefaald, steken laten vallen, heel veel steken zelfs.

‘En toch bevalt mij dit niet’, zei Jansen opeens tegen hem.

Hij zuchtte even. Jansen kon onderhand zo drammerig en zeurderig kind zijn, een oud kind, want Jansen zelf was al zo rond de zestig. Een ouwe zeur dus, die zich alleen maar met het werk bezighield. Een ambtenaar van de oude stempel. Plichtsgetrouw en als het om uitklokken ging zeer punctueel zelfs; hij had in al die tijd dat hij hem kende nooit later dan vijf uur in de middag uit geklokt. Altijd precies om vijf uur in de middag klokte hij uit en altijd precies om negen uur in de ochtend, klokte hij dan weer in. Geen minuut later of eerder werd er door Jansen in of uit geklokt.

‘Maak je niet druk, ik ben nu bezig om de schade te verschuiven naar de inlichtingendienst van de politie, die lui in het blauw zijn wel wat bagger en stront gewend, dus nu ook’, zei hij gelijk terug.

Hij zag dat Jansen het zweet van zijn voorhoofd afveegde. Op zijn gezicht was een grimas die bol stond van de zenuwen. Hij schudde even met zijn hoofd nu hij Jansen zo zag zitten. Zenuwlijer, dacht hij gelijk alleen maar nu hij dit zo zat aan te kijken. Hoofdschuddend ging hij verder met waar hij mee bezig was, het bewerken van een bericht van een de vrouwelijke aanslagplegers.

‘Moet je eens horen’, zei hij met een ondertoon in zijn stem die overduidelijk liet horen dat hij trots was op zichzelf.

Jansen keek hem gelijk aan met nog steeds die zenuwachtige blik op zijn gezicht. Gelijk draaide hij het scherm van zijn laptop naar Jansen toe. ‘**Revolutie heeft dit land nodig, een Narco revolutie!**’ Las Jansen hardop. Jansen keek hem even vreemd aan. ‘En jij denkt dat ze dit zomaar slikken’

‘Ik denk van wel, journalisten zijn dommer dan je denkt!’ Zei hij gelijk met een ironische ondertoon in zijn stem terug. ‘Ze slikken alles voor zoete koek wat ze aan hun politiek geëngageerden doelgroep kunnen verkopen, zelfs hun staan er niet om te springen om een waarheid te verkondigen die hun doelgroep het liefst ook niet wil horen!’ Vervolgde hij gelijk op een heel luchtige toon.

‘Ja, ja...’, zei Jansen met een ondertoon die een en al ongeloof hierover uitsprak.

Wederom schudde hij met zijn hoofd en draaide het scherm van zijn laptop weer naar zijn kant. Dan niet. Dacht hij alleen maar gepikeerd.

‘Zeg ik stuur jullie wat op, ja’ Zei hij heel zakelijk door de telefoon. ‘Ja info die ik jullie nu lek, echt brandende info man’, zei hij daarna gelijk overtuigend om er helemaal zeker van te zijn dat zijn contact bij het AD dit zou slikken als zoete koek. ‘Schrijf maar dat je dit eigenhandig hebt weten te vinden over de daadster die toesloeg op Centraal Amsterdam’, zei hij er vluchtig bij.

Met een moeilijke blik op zijn gezicht keek hij even naar het plafond. Man, man, dacht hij alleen maar nadat hij had gehoord hoe dit verkocht moest worden. ‘Gewoon schrijven dat dit het is’, zei hij met een zucht in zijn stem. ‘Ik dek je wel, dek je persoonlijk en jij hebt je scoop, win win situatie, toch?’ zei hij er gelijk bij. Na deze woorden hing hij op.

Als hij het niet zou opschrijven dan waren de gevolgen voor hem. Dacht hij alleen maar. Hij had het niet zo met tegenstribbelende elementen. Die kon hij niet gebruiken nu hij bezig was zijn eigen baan en die van Jansen en Mulder te redden.

‘Nou, echt een type dat alles slikt’, zei Jansen heel cynisch tussen neus en lippen door.

Hij keek Jansen even fel aan. Ach barst man. Dacht hij gelijk kwaad. Hij schudde even met zijn hoofd en richtte zijn blik weer op het scherm. En terwijl hij het een en ander dat totaal niet bruikbaar was voor hen zag voorbijkomen op de sociale media, bedacht hij zich dat dit zijn hele leven was geworden. Waar sommige oud klasgenoten nu al getrouwd waren met een man of vrouw en al kinderen hadden, was hij kinderloos getrouwd met het scherm van zijn laptop.

Wat zouden zij zeggen als ze zouden weten wat voor werk hij eigenlijk deed. Zouden ze hem bespotten en nu achter zijn rug om uitlachen, als zij dit zouden weten, of, zouden zij bewondering voor hem en zijn opofferingsgezindheid hebben? Even dacht hij na over deze vraag en dacht hij terug aan de tijd dat hij nog met ze in de klas zat. Dat groepje waartoe hij behoorde. Dat groepje dat alles samendeed voordat eenieder een andere kant opvloog op het moment dat de meeste van hen gingen studeren. Want toen was het zo ineens over omdat de ene naar Leiden ging, de ander weer naar Delft en de derde weer naar Amsterdam en de vierde en vijfde naar Maastricht. Door hun verdwijnen verdween die magie en bleef hij alleen achter.

En na al die jaren vond hij dat nog steeds zo vreemd, dat alles zo ineens was afgelopen, verdwenen was, geworden tot een herinnering aan het verleden van mensen die elkaar zwoeren dat zij altijd bij elkaar zouden blijven, ongeacht wat er zou gebeuren in hun persoonlijke levens. Deze eed, deze gelofte, was niets anders dan een loze belofte

geweest die zij aan elkaar hadden afgelegd. Anno nu sprak hij niemand meer van toen. Als hij er eentje plotsklaps zou tegenkomen dan zou hij geen eens weten wat hij tegen diegene moest zeggen. Wat moest je nu eenmaal zeggen tegen iemand die je een loze belofte heeft gedaan zoveel jaar geleden. Niks toch. Aan het eind van het liedje was niemand te vertrouwen, echt niemand. Zelfs in de liefde is je eigen partner die trouw aan je zwoer niet te vertrouwen, bedacht hij zich. Een wereld waar niemand te vertrouwen is en zo ineens je vijand kan worden, dat was zijn realiteit geworden. Een wereld vol van list en bedrog voor eigen gewin en het gewin voor het landsbelang, dat was het enige waar hij zich nu bezighield, meer ook niet. Dat was zijn realiteit geworden!

‘Is er iets?’ Vroeg zijn collega opeens aan hem met een blik van wantrouwen in zijn ogen.

‘Nee’, zei hij alleen maar heel cool terug en staaarde weer verder naar van alles dat voorbijkwam.

‘Ze hebben het dodental bij geschroefd’, zei hij opeens tegen Jansen toen hij zag dat het dodental met vijftig personen was gestegen.

Jansen knikte alleen maar zakelijk terug. ‘Weet ik’, zei hij heel zakelijk.

Opeens viel hem een foto op. Een foto die hem heel bekend voorkwam. Nee toch, dacht hij gelijk. Nova!

Hij keek nog even goed naar de foto die op het X-account prijkt en die werd gebruikt als avatar. Hij vergrote de foto en nogmaals schrok hij van vrouw die hij nu op die foto zag staan. Hij wist het, het was een oude foto, een foto die hij een kleine tien jaar geleden nog van haar had gemaakt. Een blijvende herinnering aan een moment dat zij net ervoor tegen hem had gezegd, dat ze totaal geen zin had om op de foto te gaan. Ze hield niet van foto’s waarop zichzelf stond. Nu hij zo keek moest ze van die mening zijn afgestapt.

In veiligheid weten te komen maar mijn wereldbeeld is voorgoed stuk, las hij. Het was haar laatste bericht. Zij was dus waarschijnlijk een ooggetuigen geweest van een van de vier aanslagen. Maar welke zij had meegemaakt, dat wist hij niet. Ze was een slachtoffer, een getuigen, een target dat een gevaar voor zijn werkgever kon vormen. Hij moest haar volgen professioneel gezien, maar hij zou het niet aan Jansen doorgeven. Dit hield hij voor zichzelf. Hij had een verleden met haar, een verleden dat hij nu in flitsen zag terugkeren in zijn hoofd.

‘Zeg zie jij iets bijzonders?’ Vroeg Jansen hem met enig wantrouwen in zijn stem.